

REG. NO. M. 2997.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ.—ÉGALITÉ.—FRATERNITÉ.

தனிப்பிரதி அணை 1

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை

தமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

VITTAGAM

LE RÉDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI.
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமம்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் யடத்து வீதி,
நேம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. II.

புதுவை, புவ (வடு) ஆடி மீ ௨௪ ௨ (8-8-35)

NO. 37.

திருவாய் மொழி.

வேன்றியேவேண்டிவிழ்போருட்கிரங்கி வேங்கணர்கலவியேகருதி
நின்றவாநில்லாநெஞ்சினையுடையே நென்செய்கேன் நெவேசம்பணவும்
பன்றியாயன்றுபாரகங்க்கண்ட பாழியானுழியானருளே
நன்றுநானாய்யநான் கண்டுகோண்டேன் நாராயணவேன்னும்நாமம்.

கள்வனேனானேன்படி யுசெய்திருப்பேன் கண்டவாதிரிதந்தேனேலும்
தெள்ளியேனானேன்செல்கதிக்கமைந்தேன் சிக்கெனத்திருவருள்பெற்றேன்
உள்ளொலாமுருகிக்குரல்தழத்தொழிந்தே னுடம்பெலாம்கண்ணநீர்சோர
நள்ளிருளளவும்பகலும்நானழைப்பன நாராயணவேன்னும்நாமம்..

எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்ற மெனக்கரசென்னுடைவாணள்
அம்பினுலரக்கர்வெருகொளநெருக்கி யவருயிர்செகுத்தவேம்மண்ணல்
வம்புலாஞ்சோலைமாமதிள் தஞ்சைமாமணிக்கோயிலேவணங்கி
நம்பிகளுய்யநான் கண்டுகோண்டேன் நாராயணவேன்னும்நாமம்.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
முலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்துமினே.
[தீர்வாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

யுவ னுல் ஆடி மீ 24 உ

ஊக்கமது கைவிடேல்.

வையார் அருளிய
“ஆத்தி குடி”
என்னும் சூத்திரக்
கொத்துள் ஒன்
ருகி மிளரும் இவ் அமுத வாக்கியம்
உலகியவோடு உண்மை நிலைக்கும் ஒப்
பியதாகின்றது. இவ் இருவகை நிலைக்
கும் ஒப்பிய பொருள் ஒரு சிந்தி
கூறப்படும்.

(நீ நற் கருமங்களைச் செய்யும்போது
வரும் துன்பங்கள் — இடையூறுகள்

காரணமாக) மன எழுச்சியை — தைரி
யத்தைக் கைவிடாதே என உலகிய
லுக்கு ஒப்பிய பொருள் கூறப்படுகின்
றது. இஃதே உண்மை நிலைக்கும் ஒப்
பியதாகும். “ஊக்கமது” என்பதில்
அது என்னும் பகுதிப் பொருள் விசுதி
கட்டுரைச் சுவைபட நின்று ஊக்கத்
தின் சிறப்பையும் இன்றியமையாம
யையும் வலியுறுத்துகின்றது. “கை
விடேல்” என்பதில் கை என்பது,
தமிழில் வரும் முன் மொழி அசை
என்பர். தமிழ் உபசர்க்கம் எனவும்
கூறுவர். அஃதும் கட்டுரைச் சுவை
படவே நின்று விடாமையை வலி
யுறுத்துகின்றது. ஊக்கம் என்றால்
எழுச்சி என்பர். ஊக்குதல் மேல் எழு
தல் — எழுச் செய்தல் எனப்படும்.
ஊக்கம் செய்தொழிலில் மனம்சோரா
மையை உணர்த்தி நின்றது. சீவர்கள்
உடல் உயிர்கள் இயல்பாகவே இயக்க
முடையன ஆகும்; முறையே தாமத
மும் துரிதமுமான இயக்க முடையன
ஆகும். இத்தகைய இயக்கம் முன்
நிலைகளால் நேரும் சீர்த் துன்பம்
மனத் துன்பம் காரணமாகச் சோர்
வடையும். அக்காலத்தும் சோர்வடை
யாது செய்வன செய்து உய்தியடைய
வேண்டும் என்பதே இம் மந்திரம்
ததலிய பொருளாகும்.

“மெய்வருத்தம்பாரார்ப்சினோக்காரகண்
[துஞ்சார்
எவ்வெவர்தீமையுமேற்கொள்ளார் —
[செவ்விய
அருமையும்பாரார அவமதிப்புங்கொள்ளார்
கருமமேகண்ணையினர்.”

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

பொய்யில் புலவராகிய திருவள்ளு
வரும் தமது திருக்குறளில் “ஊக்க
முடைமை” “மடியின்மை” “ஆள்
வினையுடைமை” “இடுக்கண் அழி
யாமை” என்னும் அதிகாரங்களால்
செய் தொழிலில் மனஞ் சோராமை
யையே, பல்லாற்றானும் வற்புறுத்திக்
கூறியருளினர். சீவர் யாவரும் அவ
ரவர் அறிவு ஆற்றல்களுக்கு ஏற்ப —

கர்மங்களுக்கு ஏற்ப — பக்குவங்களுக்கு
ஏற்பப் பலவாறு இயங்கிக்கொண்டே
இருக்கின்றனர். சீவருட் பெரும் பா
லார் ஊக்கம் எல்லாம் பிரவிருத்தி
எனப்படும். வெளகீக ஆக்கத்தையே
கருதியதாகும். உண்மையை நாடு வ
தில் வாய்மையான ஊக்கமுடையார்
சிலரினும் சிலரே ஆவர்; கோடிக்கு
ஒருவர் என்பதும் ஐயப்பாடே ஆம்.
எத் தொழிலிலும் ஊக்கமுடையரா
தலே ஆக்கத்துக்குக் காரணமாகும்.

சிறுவர், சிறுமிகள் ஊக்கம் விளை
யாட்டைப் பற்றி நிற்கின்றது.

“வாழும்பின்னையெண்ணையாட்டில்
[தேரியும்”

என்பது பழமொழி. இது மேல்
நற் கருமங்களில் உளதாகும் ஊக்கத்
தையே கருதியதாகும். இளமைப்
பருவத்தில் விளையாட்டு வகையாக நற்
கருமங்களில் ஊக்கமுடைய சிறுவர்
சிறுமிகள் பின் அவ்ஊக்கம் காரணமாக
நற் கருமங்களை வாய்மையாக உஞற்று
தற்கு அருகராவார்கள் என்பது ஒரு
தலை. இதனூற்றான் அறிவுடைய முதி
யோர் சிறுவர் சிறுமிகள் விளையாட்டில்
தாமும் ஈடுபட்டவர்போல அவ்விளை
யாட்டு வகைகளுக்குப் போட்டிகளும்
பரிசுகளும் அமைத்து அவர்களை ஊக்கி
விடுகின்றனர். ஒவ்வொரு அசைவுக்
கும் — இயக்கத்துக்கும் பயன் இல்
லாது போதல் இல்லை. முதியார் புரி
யும் கருமங்களையே இனையாரும் விளை
யாட்டாக அதுசரிக்கின்றனர். ஆத
லால், முதியார் அவ் இனையார் முன்
நிலையில் ஏற்றவாறு ஒழுக்குதலே
முறையாகும் என்க. தந்தை தாயர்
ஆசிரியர் என்போர் ஒழுக்கங்களையே
சிறுவர் சிறுமிகள் பெரும்பாலும்
பின் பற்றுவது வழக்கு. ஆதலால் அன்
னாரை நல் இணக்கம் உடையராகச்
செய்தல் அவசியம். “நல்லணக்கம்
அல்லது அல்லற்படுத்தும்” என்றான்
ஒளவை. (கொன்றை வேந்தன்). புலவர்
பெருந்தகையாகிய எமது சேக்கிழார்,
தமது பெரிய புராணத்தில் சீகாழிப்

பதியின்கண் உள்ள வீதியின் சிறப்பைக் கூறுங்கால், ஆண்டுள்ள பார்ப்பனச் சிறார் விளையாட்டின் திறனையே விதந்து கூறுகின்றார்.

பெரிய புராணம்.

வேள்விபுரிசடங்கதனைவிளையாட்டுப்

[பண்ணைதொறும்
பூழியுறவகுத்தமைத்துப்பொன்புனைகின்

[கிணியொலிப்ப
ஆழிமணிச்சிறுதேரூர்ந்தவ்விரதப்பொடி

[யாமும்
வாழ்வளர்மறைச்சிறார்நெருங்கியுளமணி

[மறுகு.
(ஊ. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புரா

[ணம்)

இச் செய்யுள் சீகாழிப் பதியின் கண் அக்காலத்துள்ள பார்ப்பனர் நீர்மையை நன்று புலப்படுத்தி அவர் உருற்றும் நற்கருமங்களை அதுசரித்தே அவர் தம் சிறார்களின் விளையாட்டு ஊக்கமுமாம் என்பதனையும் நன்று தெரிக்கின்றது. வேள்வி புரிவோர் அதன் முடிபில்தேரூர்தல் முறையாதலின், சிறாரும் தமது விளையாட்டு வேள்வி முடிந்த பின் சிறு தேரூர்ந்தனர் என்க. சிறுவர் சிறுமிகள் ஊக்கத்தை நல்ல வழிகளில் செல்ல விடுப்பதே அவர் தம் தந்தை தாயர் ஆசிரியர் முதலியோர் கடனாகும்.

படிப்பு விஷயத்தில் எழும் ஊக்கம் யாவார்க்கும் இன்றியமையாததே ஆம். படித்தது போதும் என அமைவார்பலர். அதன்கண் ஊக்கம் உடையாரைச் சுய நலம் கருதித் தடுப்பாரும் உளர். இதுவும் அறியாமையே ஆம்.

குறள்.

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்

[தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு.

(ஊ. 41-ம் அதி. கல்லாமை செ. 6.)

என்றனர் பொய்யில் புலவர்.

மணற்கேணியானது எவ்வளவாகத் தோண்டப்படுகின்றதோ அவ்வளவாகவே நீர் ஊறும். அதுபோல உலகத்து மக்கள் எனப்படுவோர் எவ்வளவு படிக்கின்றார்களோ அவ்வளவாகவே அவர் அறிவும் ஆக்க முறுவதாகும் என்பது இதன் பொருளாகும். இதனால் படித்தது போதும் என அமைதல் தக்கதன்று என்பது நன்று புலப்படும். ஒவ்வொருவரும் தாம் தாம் அறிந்தன சில அறியாதனவே மிகப் பல என்பதனை வாய்மையாக உணர்ந்து யாவற்றையும் அறிதலை அவாவி — “அறிமால் கொண்டு” ஊக்கத்தை ஒரு சிறிதும் கைவிடாது முன்னிலைகளாய் உள்ளனவற்றை ஆராய்ந்து உண்மையை நாட வேண்டும். அப்பொழுது தான் திருவருட்சகாயத்தால் அறியாதனவற்றை அறிய முடியும். ஆதலால் யாவரும் நல்லறிவை ஆக்கமுறச் செய்தலில் ஊக்க முடையராதலும், பிறரையும் அத்தகைய நன்னெறியில் ஊக்கி விடுதலும் வேண்டற்பாலனவே ஆம். நல்லோர் பண்பு இதுவே என்க. வாய்மையான கல்வி ஏற்படும்வரை — ஞான திருஷ்டி ஏற்படும்வரை படிப்பின் கண் எழும் ஊக்கம் ஒழிதலும் முடியாத காரியமே யாகும்.

உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு பொருள் எனப்படும் பணத்தை ஈட்டுதற்கண் எழும் ஊக்கமும் இன்னநீர்தே ஆம். ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு வேண்டிய பொருளின் அளவையும் ப்யனையும் தாம் தாமே அறிந்து ஊக்கத்தைக் கைவிடாது அப் பொருளை ஈட்ட வேண்டும். பொருள் எப்பொழுது நமக்கு அவசியமானது — அதிகமாக வேண்டியதாகும் என நாம் முன்னாகவே அறிய முடியாமையால் இயன்ற காலங்களில் எல்லாம் ஊக்கத்தைக் கைவிடாது அப் பொருளை நிறை முறையோடு ஈட்டி ஒம்புதல் வேண்டும். “பொருள்தனைப் போற்றி வாழ்” என ஞானவை கூறியதும் அறிக. (“வித்தகம்” தொகுதி 2 இல 30 பார்க்க).

ஒருவர் வாழ்வுக்கு — சுக வாழ்வுக்கு — இம்மை மறுமைக்கு உரிய நற்கருமங்களை — தருமங்களை உருற்றுதற்கு — பிறப்பின் நோக்கத்தை அடைதற்கு வேண்டிய பொருளின் அளவைப் பிறர் அறிதல் முடியாத காரியம். “இவருக்கு இவ்வளவு போதாதா? இனிப் பணம் ஏன்?” என்பது போல ஒருவரை நோக்கிப் பிறர் விளம்புவது உண்டெனின், அது சுய நலம் கருதிய பொருமையால் அவரைக் கெடுக்க முயலும் பாதக வசனமே யன்றிப்பிறிதன்று என்பது வெள்ளிடை. உலகத்திலே பெரும்பாலார் தமது நிலையைக் கொண்டே — தமது மன நிலைக்கு ஏற்றவாறே பிறரை அளப்பதும் சுய நலம் ஒன்றே கருதி அவரைத் தீண்டித் துன்புறுத்த முயல்வதும் சகஜம் ஆம். உலக மாக்கள் இயல்பு இதுவே — சீவ சுவாபம் இதுவே என்க. ஒவ்வொருவர் நோக்கமும் ஊக்கமும் அவரவர் கர்மத்துக்கு — சரீர பௌதீக பஞ்சீகரண முறைக்கு ஏற்றதே ஆகும். ஆதலால் ஊக்கத்திறனும் சீவர்தோறும் வெவ்வேறே ஆகும். கயிலை முதற் குரவகைய முன்னிலை ஆசான் தரிசனம் பெறும் பக்குவம் அமைந்து அவனருளால் உரிய சாதகங்களை வழுவற அதுட்டித்து வாய்மையான பொருளை அடையும் வரை — அமல் முதற்படி கண்டு வழியடியாராய் — இந்திரராய் — குபேரராய் வேண்டிய முன்னிலைப் பொருள்களை எல்லாம் கண்டு நிறையோடு உண்டு உபரதி பெறும் வரை பொருள் என்னும் பணத்தைப் பற்றிய அவாவும் ஊக்கமும் ஒழியப் பெறுதல் முடியாத காரியமே. இப் பெற்றி கைகூடுதற்கும் பொருள் என்னும் பணம் இன்றியமையாததே. ஆதலால் இம்மை மறுமைக்குரிய இத்தகைய பொருளை நிறை முறையோடு ஈட்டுதற்கண் உள்ள ஊக்கம் மருளுடம்புடைய சீவர யாவார்க்கும் இன்றியமையாததே ஆம். உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு படிப்பு செல்வம் அதிகாரம் என்பனவற்றில் — பொருள் புகழ் என்பனவற்றில் யார் யார் எதை

எதை அடைய வேண்டினும் ஊக்கத் தைக் கைவிடாது — மனம் சோராது தக்க வகையான் முயல் வேண்டும். முயன்றால் அவற்றை அடையாமல் இருக்க முடியுமா?

குறள்.

அரியவென்றாகாத தில்லைபொச் சாவாக் கருவியாற் போற்றிச் செயின்.
(ஊ 54 ம் அதி. பொச்சாவாமை செ. 7.)
என்பது தேவர் திருவாக்கு.

மறவாமை யே கருவியாகக் கொண்டு அஃதாவது மறத்தல் என்பது சிறிதும் இன்றி ஆவன சூழ்ந்து ஊக்கத்தோடு செய்தல் கைகூடினால், செய்தற்கு அரியன என்று கூறப்படுவனவாய்ச் செய்யமுடியாத காரியம் ஒன்றும் இல்லை என்பது இதன் பொருளாகும். மறவாது ஊக்கத்தோடு ஆலோசித்துச் செய்வார்க்கு முடியாத காரியம் ஒன்றும் இல்லை என்பது கருத்து. மறவாமை பராக்கின்றி ஊக்க முடையராதலை உணர்த்தி நின்றது. “போற்றிச்செயின்” என்பதன் பொருளைப் பின் வரும் பிரமாணங்களால் அறிந்து கொள்க.

“காலமறிந்தாங்கிடமறிந்து செய்வீனையின் மூலமறிந்துவினாவறிந்து — மேலுந்தாம் சூழ்வனசூழ்ந்துணைமைவலிதெரிந்து ஆள்வீனையுள்படும்.

என்பது நீதி நூல். ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிக்கு முன் அதனை முடித்தற்குரிய காலம், இடம், காரணம், வினையும் நன்மை, தீமை, சூழ்ச்சி, துணை வலி என்பனவற்றை நன்றாகச் சிந்தித்தே அதனைத் தொடங்க வேண்டும். இவ்வாறே;

குறள்.

பொருள்கருவி காலம் வினையிடனே
இருடா வெண்ணிச் செயல்.
(ஊ 68 ம் அதி. வினைசெயல்வகை செ. 5.)
எனத் தேவர் கூறியதும் அறிக.

ஆவன சூழ்ந்து செய்யத் தொடங்குங்கால் தடுமாற்றமாகிய மயக்கம் நீக்கிக் கருமம் கடைபோக முடிந்துகோரியது கை கூடுதல் ஒருதலை யாதலின் “இருள் தீர எண்ணிச் செயல்” என்று கூறப்பட்டது. பொச்சாப்பு என்றால் மடி என்பர்; சோம்பல் என்பர். பொய்த்து — பொய்ச்சு — பொச்சு = பொய்யுடையது; பொய்யானது; சூனிய நிலையை — மரணத்தை அடையச் செய்வது. பொச்சு + ஆப்பு = பொச்சு சாப்பு. ஆப்பு — ஆத்தல் — சேர்த்தல். வெறுமையை — இன்மையை — மரண நிலையை அடையச் செய்வதே பொச்சாப்பின் பெற்றி என்க. அது தான் ஊக்கமின்மை — ஊக்கத்தைக் கைவிடுதல் என்பது. ஊக்க மின்மையாகிய மடியின் இயல்பைப் பின் வருமாறு கூறினர் ஆன்றோர்.

“மடியின் அபிநயம் வகுக்குங்காலை
நொடியொடுபலகொட்டாவிமிக்குடைமை
முரிநிமிர்தல் முனிவொடுணர்தலும்
காரணமின்றி ஆழ்த்துமடிந்திருத்தலும்
பிணியுமின்றிச் சோர்ந்தசெலவொடு
அணிதருபுலவர் ஆய்ந்தனர் என்ப.”

இது சிலப்பதிகார உரையிற் கண்டது. பண்டைப் பனுவல் ஒன்றில் உள்ளதோர் சூத்திரம் போலும். இவ்வாறு அறிஞரால் இழித்துக் கூறப்படும் சோம்பலாகிய தாமத குணத்தை அறவே ஒழித்து ஊக்கத்தைக் கைக் கொண்டால் பொருள் புகழ் என்பனவற்றை — இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடையாமல் இருக்க முடியுமா?

“உழப்பின்வாரா உறுதிகள் உள்வோ
கழப்பின்வாராக்கையறவுள்வோ
.....”
என்றனர் பட்டினத்தடிகள்.

உழப்பு — ஊக்க முடைமை, கழப்பு — கழலுதல் — பின் வாங்குதல் — சோம்புதல். கை யறவு — துன்பம் — ஆபத்து. உலகில் ஊக்கம் உடையவரே உடையர் எனப்படுவர். செல்வ

முடையராயினும் அதனைப் போற்றும் ஊக்கம் இல்லாதார் அச் செல்வத்தையும் இழந்து விடுவர். ஊக்கமுடையவரே பொருளை ஈட்டவும் போற்றவும் வல்லவராவர். ஆதலால் ஊக்க முடைமையே பொருளுடைமையும் ஆம். இது பற்றியே,

குறள்.

உடைய ரென்படுவ தூக்கமஃ தில்லார்
உடைய துடையரோ மற்று.
(ஊ 60-ம் அதி. ஊக்கமுடைமை செ. 1.)
எனவும்,

உள்ள முடைமை யுடைமை பொரு
நில்லாது நீங்கி விடும்.
[ருடைமை]

(ஊ ஊ செ. 2.)

எனவும் கூறியருளிஞர் தேவர் என்க.

இவை உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியன ஆகின்றன. ஊக்கம் மேல் எழுதல் எனப் பொருள் பட்டு வாய்மையான முயற்சியைக் குறிக்கும். முயற்சி என்பது “சி”யை அடைய முயலுதல் எனப் பொருள் படும். அதுவே பூரி என்னும் இலக்குமி எனப்படுவது — அமல முதற்படி எனப்படுவது. இப்படியை அடைந்தவரே வாய்மையான — அழியாத பொருளுடையராவர். “முயற்சி” என்பதன் உண்மைப் பொருளும் பயனும் “வித்தகம்” தொகுதி 1 இல் 30 இல் விளக்கமுற உரைக்கப்பட்டன. ஆங்குக் காண்க. இத்தகைய வாய்மையான ஊக்கம் என்னும் எழுச்சி இல்லாதவர் — முயற்சி இல்லாதவர் — “சி” என்னும் அமலப் படையை அடையாதவர்தம் அகத்து உள்ள பொருளையும் இழந்து பிறவி வலைப்படுபவரே ஆவர்.

உடையர் எனப்படுவ தூக்கமஃ தில்லார்
உடைய துடையரோ மற்று.

என்பதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் இதுவே என்க.

“உள்ளம் உடைமை” என்பதில் உள்ளம் என்பது உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருளில் ஊக்கம் எனப்படும்; உள்ளத்தின் பண்பு அது ஆதலின். உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருளில் தூய உள்ளத்தையே குறிக்கும். இருவினை ஒப்பு மல பரிபாகம் வாய்க்கப் பெறுதலாகிய — முத்தி வாயிலாகிய அமல முதற்படி கண்ட மெய்யடியாரே தூய உள்ளம் உடைய ராவர் — வெள்ளை யானை என்னும் விமல வாசியை உடையராவர். இவரே இந்திரர் — சூபேரர் — வாய்மையான பொருளுடையவர் — போகமுடையவர். “பொருளது உள் நின்ற போகம்தாமே” என்பது திருமந்திரம். இத்தகைய வாய்மையான பொருளே நித்தியத்துவம் அளிப்பது. அசுத்த மாயா சம்பந்தமான உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருளோ நிலையில்லாதது — குறைவுடையது — குறைவு என்னும் குற்றமுடையது என்க. இது பற்றியே, உள்ள முடைமை உடைமை பொருளில்லாது நீங்கி விடும்.

என்று கூறப்பட்டது. இச் செய்யுளின் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் இதுவே ஆம். உலகியலும் உண்மை நிலையுமாகிய இருவகை நிலைக்கும் ஊக்கம் இன்றியமையாத தென்பது உண்மையிலும் உண்மையே ஆம் — வேத உண்மை ஆம் என்க.

குறள்.

ஆக்கம் அதர்வினாய்ச் செல்லும் அசைவிலா ஊக்க முடையா னுழை.

(ஊ. ஊ. செ. 4.)

என்பது தேவர் திருவாக்கு. இஃதும் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பியதே ஆம். முன்னிலைகளால் நேரும் இடையூறுகளால் சோர்வடையாத ஊக்கமுடையவனிடத்து, செல்வம் அவனை அடைதற்குரிய வழியை வினவிக் கொண்டு தானாகவே வலிந்து

செல்லும் என்பது இதன் பொருளாகும். வாய்மையான முயற்சியுடைய — “சி” என்னும் இலக்குமியை முயன்று அடைந்த — அமல முதற்படி கண்ட மெய்யடியானாகிய வழியடியான் எல்லா நன்மைகளையும் எளிதில் அடைவான் என்பது பின்வரும் பிரபல சுருதியாலும் நன்று வலியுறுகின்றது.

திருமந்திரம்.

நடந்திடும் பாரினில் நன்மைகள் எல்லாம் கடந்திடும் காலனு மெண்ணிய நாளும் படர்ந்திட நாமும் பாக்கதிர் போல அடைந்திட வண்ண மடைந்திட நீயே.

அடைந்திடும் பொன்வெள்ளி கல்லுட [இனல்லாம் அடைந்திட மாதிரியுநர் திருவும் அடைந்திட மண்டத் தமர்கள் வாழ்வும் அடைந்திடும் வண்ணம் அறிந்திட நீயே.

(ஊ. 4-ம் தந். நவாக்கரி சக்கரம் செ. 8, 9)

[வாய்மையான முயற்சியால் இப்படியை அடைந்த மெய்யடியானை அம்பிகை தன் கருணை விழியால் நோக்கிக் கூறியருளுவது இவ் வேதவாக்கு என அறிதற்பாற்று.]

இவ்வாற்றால், உலகியலுக்கு ஒப்பிய படிப்பு, பணம், புகழ் என்பனவற்றை ஈட்டுதற்கண் உளவாகும் துன்பங்களால் சோர்வடையாது — ஊக்கத்தைக் கைவிடாது இருத்தல் வேண்டும் என, பெரும்பான்மை உலகியலுக்கு ஒப்பிய வாறும், சிறுபான்மை உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய வாறும், “ஊக்கமது கைவிடேல்” என்னும் இவ் அமுத வாக்கின் பொருள் பொது வகையான் ஒரு சிறிது கூறப்பட்டது. மேல் இதன் பொருள் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய வாறு சிறப்பு வகையான் ஒரு சிறிது சுருங்க உரைத்து இக்கட்டுரை முடிக்கப்படும்.

மாயை வலைப்பட்ட சிவர்தோறும் “உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள்” ஆகி விளங்குவது பரம் பொருளே ஆதலால் பொதுவாக உயர்வை உள்ளு

வதே சீவ இயல் ஆகும். உலகியலில் பலவாறு முயன்று வினைகளைச் செய்து அவற்றின் பயன்களை அநுபவிக்குங்கால், பல சென்மங்களில் புரிந்த நல் வினையின் பயனாக நிலையில்லாத இவ் உலகியலில் பயனில்லை — துன்பமே யன்றி வாய்மையான இன்பம் இல்லை என்னும் எண்ணம் ஆக்கமுற்று உண்மையை நாடும் ஊக்கம் உளதாகும். அஃதாவது பிணி மூப்புச் சாக்காடுகளுக்கு அஞ்சி — சென்ன மாணப் பீழைகளுக்கு அஞ்சி அவற்றைத் தவிர்த்து — மாயா சம்பந்தமான பாசங்கள் பற்றுக்கள் நீங்கி உயர்ச்சி அடையும் எண்ணம் எனப்படும் வாய்மையான ஊக்கம் உளதாகும் என்க.

குறள்.

உள்ளுவ தெல்லாம் உயர்வுள்ளல் மற்றது தள்ளினும் தள்ளாமை நீர்த்து.

(ஊ. 60-ம் அதி. ஊக்கமுடைமை செ. 6.)

என்றனர் பொய்யில் புலவர்.

ஒருவன் சிந்திப்பது எல்லாம் தன் உயர்ச்சியையே சிந்தித்து அதன் கண்முயல்வாகுக. அதன் பயன் உடனே கை கூடிற்றில்லை ஆயினும், (காலத்தில் கை கூடாதல் இயற்கை முறை ஆதலின்) அம்முயற்சியின் பயன் தவறாத தன்மையுடையது என்பது இதன் பொருளாகும். பயன் காலத்தில் விளைதல் சத்தியமே ஆதலால் அம்முயற்சியாகிய ஊக்கத்தில் சோர்வடையாது இருப்பதே வேண்டற்பாற்று என்பதாம்.

உலகோர் பல்லாற்றினும் உயர்ச்சியடைய அவாவி அரும் பாடுபட்டுச் சில பல காரியங்களை உகுற்றுகின்றனர். இவை எல்லாம் மாயை என்னும் விதி வசப்பட்டு இறப்பும் பிறப்புமாகிய தாழ்வினை அடைதற்குரியனவேயன்றி அவ் விதியைக் கடந்து உயர் நிலை அடைதற்கு உரியன ஆகா. குருவருளால் வாய்மையான ஊக்கத்தை — முயற்சியைக் கைக் கொண்டு ஒழுகி லுன்றி விதியை வெல்லுதல் முடி

யாத காரியமே ஆம். வாய்மையான முயற்சியைக் கைக் கொண்டு ஒழுக்கினால் விதியை வெல்லாமல் இருக்க முடியாது.

குறள்.

ஊழையும் உப்பக்கந் காண்பர் உலை

[வின்றித்

தாழ் துஞ்று பவர் .

(ஊ 63-ம் ஆதி. ஆள்வினையுடைமை

[செ. 10)

என்பது பொய்யில் புலவன் திரு வாக்கு.

முன்னிலைக் கோரணிகளால் விளையும் துன்பங்களால் அவச்சலன மடைந்து பராக்குறது உரிய சாதகங்களை ஊக்கத்தைக் கைவிடாது வழுவற அதுட்டிப்பவர் ஊழ் என்னும் விதியையும் வெல்லுபவராவர் என்பது இதன் பொருளாகும். பின் வரும் பிரமாணமும் இவ் உண்மையை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க.

நீதிநெறிவிளக்கம்.

உலையா முயற்சிகளைக் கணுணழின்

வலிசிற்தும்வன்மையுமுண்டே —

[உலகறியப்

பான்முளை தின்றமறலியிருடித்த

கான்முளையேபோலுங்கரி.

[பால்—ஊழ். மறலி—யமன். கான்முளை — மார்க்கண்டேய முனிவர். கரி — சான்று.] இவற்றால் ஊழ் என்னும் விதி வெல்லப்படும் என்பது வேத உண்மையாதல் வெள்ளிடை ஆயிற்று. மார்க்கண்டேயர் நிலைமை சான்றாகக் கூறப்படவே அவர் போல உண்மை முத்தியடைந்த மெய்யடியார் எல்லாம் விதியை வென்றவரே — யமனை வென்றவரே என்பது கூறாமலே அமையும். வாய்மையான ஊக்கத்தால் — முயற்சியால் கைகூடாதது யாதும் இல்லை என்பது சத்தியம்.

“.....முயன்றிடிஐந் தலைநாகந்மணியும்பெறலாம்இத்தரணி யிலே.”

என்றனர் புலவர் ஒருவர். ஐந்தலை நாகம் என ஒரு சர்ப்பமும் ஊர்வன வற்றுள் ஒன்றாய் உலகில் உண்டு எனக் கருதுவார் உளராயினும், இக் கூற்று உண்மை நிலைக்கே பெரிதும் ஒப்பியதாகின்றது. ஒருவனுக்கு ஐந்தலை நாக நன்மணி கிடைக்கப் பெற்றால் அவனே இணையில்லாப் பெருஞ் செல்வன் என்பர்; குபேரன் என்பர்; நினைத்த வற்றை எல்லாம் அடையும் பேறு அன்னுக்கே உண்டு என்பர். இம்மணிதான் யாது? எனின், இது தான் பஞ்சபௌதீக தநுவாகிய — நமது ஆக்கையாகிய குண்டலியில் — சேடன் தலையில் மிளிரும் மணி என்று கூறப்படும். இதனையே,

திருமந்திரம்.

“சாணுகத்தள்ளே அமுந்தியமாணிக்கம்”

எனவும்,

சுந்தரர் தேவாரம்

“மழ்பாடியுள்மாணிக்கம்”

எனவும்,

அப்பர் தேவாரம்

“மழ்பாடிவயிரத்தாண்”

எனவும்,

திருவாசகம்

“உற்றஆக்கையின்உறுபொருள்”

எனவும் தத்துவப் பெரியார் திருவாய் மலர்ந்தருளினர் .

“ஐந்தலையபைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே உண்னைப்பல்லாண்டுகுறுதுமே.”

என்னும் திருவாய் மொழியும் மேலே கூறியதை நன்று வலியுறுத்துதல் கண்டு கொள்க. இதுவே வாய்மையான ஊக்கத்தால் — முயற்சியால் அடையப்படுவது. முயலுதலால் அடையப்படும் “சி” காரம் இதுவே; நடு நாயகம் இதுவே என்க. இதனை அடையப்

பெற்ற மெய்யடியாரே இந்திரர்—குபேரர். இவரே மாற்றிப் பிறந்து — பிணி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கி — விதியை வென்று நித்தியத்துவம் பெறுபவராவர். இதனை அடைதற்கண் உள்ள ஊக்கமே வாய்மையான ஊக்கம். இத்தகைய வாய்மையான ஊக்கமே சீவர்களால் சோர்வின்றிக் கைக் கொள்ளப்படவேண்டியது என வற்புறுத்துபவராய்,

“ஊக்கமது கை விடேல்”

என உண்மை நிலைக்கு ஒப்பியவாறு கூறியருளினார் எமது பாட்டியார் என அறிக.

உண்மை இவ்வாறாக, சாத்திரப் பெயர் பூண்டு வழங்கும் சில நூல்களைப் படித்துத் தெளிதலை ஞான நிலை எனவும், அதனால் நித்தியத்துவம் என்னும் முத்திரிலை முயற்சியின்றி எளிதிற் கைகூடும் எனவும் சிலர் பலர் ஓலமிட்டு அமைந்து உலக மாக்களுக்கூச் செவியறிவுறுத்துதலும் உண்டே எனின், அது விதியை வெல்ல முடியாது அவ்விதி என்னும் மாயை வலைப்பட்டு மாண்டு போதலை மீண்டு வாரா நெறி எனத் துணிந்து சோம்பேறிகளாய் வதிவோர் சுய நலம் கருதிய கூற்றே யன்றி உண்மையை நாடும் ஆற்றலும் காதுலும் வாய்ந்த அறிஞர் கூற்றன்று என்பது வெள்ளிடை மலையாம்.

“.....மேனாட்டுப் புலவர் பெருந்தகைகளுள்ளும் சிலர் “சாதல் பொல்லாது எனவும், அது மனிதன் படிற்றொழுக்கத்தால் ஆம் பயன் எனவும், அப்படிறுகளை மதி வைராக்கியத்தினால் சுத்த வீரனைப் போலப் பின்வாங்காது நின்று யுத்தத்தினால் ஜெயிப்பாயின் அவன் மரணமடைய வேண்டியதில்லை எனவும் கூறியிருக்கின்றனர்.

“Not die, but live a life of truest [breath And teach true life to fight with [mortal wrongs.”

(Dickens)

உடலுயிர்ச் சம்பந்தம்.

(தொகுதி 2. 36-ம் வாரத்தொடர்ச்சி.)

“மெய்யின்வழியது உயிர் தோன்று நிலையே” “மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்” “மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” “புள்ளியில்லா எல்லாமெய்யும் உருவருவாகி அகரமொடுயிர்த்தலும், ஏனை யுருவோடுருவு திரிந்து யிர்த்தலும் ஆயிரியல உயிர்த்தலாதே” (தொல். எழுத்து). என்பனவற்றை உற்று நோக்குக. “மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” “மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்” என்பனவற்றால் உயிரோடு கூடியிருத்தலே மெய்யின் இயற்கை என்பது நன்கு புலப்படும். உயிர்மெய் ஒன்று? வேறு? ஒன்றெனின் உயிரினின்று மெய் பிரிக்க வேண்டும். வேறெனின் மெய் தானாகவே ஒலிக்க வேண்டும். மெய்க்கு இயற்கையாகவே இயக்கம் உண்டோ எனின், உண்டு எனவே இலக்கண நூல் கூறும். மெய்சிறிய இயக்கம் — தாமத இயக்கம் உடையது. “மெய்யின் அளபே அரை என மொழிப” “மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவனும்” “அரையளபு குறுகன் மகரமுடைத்தே” என்பனவற்றால் மெய்சிறிய இயக்கம் உடையது என்பது நன்கு புலப்படும். மாத்திரை குறைந்த உயிர் மாத்திரை கூடிய உயிரை நோக்க மெய்க்குச் சமமாகின்றது. ஆதலாலும் தாமத இயக்கமுடை

“பாபத்தின் சம்பளம் மரணம்”

என விவிலிய நூல் (Bible) கூறியதும் அறிக. மேலும் விரிப்பிற் பெருகும்.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் “ஊக்கமது கை விடேல்” என்னும் ஓளவையார் அமுத வாக்கின் உலகியலுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் ஒப்பிய பொருள் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சுபம்.

யது மெய் என்பதும் துரித இயக்கமுடையது உயிர் என்பதும் நன்கு பெறப்படுகின்றன. இவற்றையே சத்தொலியும் சித்தொலியும் என்பர் வித்தகர். இந்த இரண்டு இயக்கமும் — ஒலியும் சேர்ந்தே யாவும் இயங்கும் — ஒலிக்கும். மகர மெய் வெளியே புள்ளியோடு இயங்கும்போது “இம்” என்று உச்சரிக்கப்படும். ஏனைய உயிர்களும் இவ்வாறே உச்சரிக்கப்படும். இ என்பது சத்தி, மெய்பினுள் அடங்கியிருப்பது. மலராமுன் மணமில்லை. மணம் இல்லாத பாதா முன்னிலையில் அறிதல் முடியாது. மலர்ந்தால் — பூத்தால் மா எனப் பூத்தால் — விரிந்தால் மணமுண்டு; முன்னிலையும் உண்டு. முன்னிலையே வியாபகம்; மா எனப் பூத்தது. மா எனப் பூத்தபோது அகரம் உதித்தது. அகரம் உலகத் தோற்றத்துக்கு ஆதியானது. இது பற்றியே,

குறள்.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதிரி பகவன் முதற்றே யுலகு.”

என்றார் பொய்யில் புலவர். உள்நியக்கமாகிய மகரமே வியாப்பியம் — ஆரியம் — எழுதாக்கினி என்க. புற இயக்கமாகிய ஒலி வரி வடிவங்களே வியாபகம் — முன்னிலை — தமிழ் — பாஷை என்க. ஆரியம் தமிழ் என்பன என்றும் உள்ளனவே. இவை ஒருவரால் சிருட்டித்து மற்றொருவருக்கு வழங்கப்பட்டனவாகா. இவை இரண்டற்கும் முற்பிற்பாடு கூறுதல் முடியாது. இவற்றின் திறமெல்லாம் அமயம் நேர்ந்துவி விரித்துக் கூறப்படும். தமிழ் என்பதனை அமிழ்தம் என்பர். முன்னிலையாகிய அதுவே — பாஷையே நிறை முறையோடு பஞ்சீகரணிக்

கப்படிள் அமிழ்தமாகுமன்றே! இவற்றால் பெறப்படுவது யாது? பிண்டத்துள் அண்டம்; அண்டத்துள் பிண்டம்; இவ்விரண்டும் ஆதியும் அந்தமும் ஆகும்; இது தான் ஆதி இது தான் அந்தம் என்று சொல்லுதல் முடியாது; அந்தமே ஆதி; ஆதியே அந்தம்; இவற்றிற்கு முற்பிற்பாடு மொழிதல் முடியாது என்பது. மெய் என்றபோதே உயிர் உண்டு. உயிர் என்றபோதே மெய் உண்டு. இரண்டும் கெட்டுத் திரிந்தபோது மெய் உயிர் இல்லையாகும். இருள் இல்லாமல் ஒளியில்லை. ஒளியில்லாமல் இருள் இல்லை. இவ்விரண்டினால் ஒன்றுக்கு ஒன்று பெருமை — விளக்கம் உண்டாகிறது. சுற்றில் ஒளியும் இருளும் சமம்பெற்ற நாள் இரண்டும் தனித்தனி விளங்காது ஒன்றுபடும். இது தான் மதி சொரூபம்; இரவுமல்ல பகலுமல்ல; அலி சொரூபம்.

கந்தரலங்காரம்.

“இராப்பகலற்றிடத்தேயிருக்கைஎளி [தல்லவே]”

ஓளவை குறள்.

“அமாவாசை பூரணையாகு மவர்க்குச் சமனா முயிருடம்பு காண்.”

(துரியதரிசனம் 7.)

(தொடரும்)

“வித்தகம்”

சந்தா விவரம்.

உள்நாட்டிற்கு முன் பணம் ரூ. 3 0 0
வேளி நாட்டிற்கு ,, ,, ரூ. 4 0 0

வித்தக நிலையம்,
புதுவை.

மதிப்புரை.

ஐயனர் இரட்டைமணிமாலை.

யாழ்ப்பாணச் சன்கைத்தில் வீற்றி
நிருந்து அருள் புரியும் புதுமை வாய்
ந்த ஐயனர் மீது பாடப்பட்ட "இரட்
டை மணிமாலை" என்னும் சுவடி
ஒன்று எமது பார்வைக்கு வரப் பெற்
றேம். பத்திச்சுவை ததும்பும்வண்ணம்
ஒழுகிய ஓசையுடன் தோத்திர ரூப
மாக அமைக்கப்பட்ட இச் செய்யுள்
நூல், ஐயனர் அருளைப் பெறுதற்கு
உரியதாய் விளங்குதலால், சைவ சமயி
கள் யாவருக்கும் பயன்படக்கூடியதே
ஆம். இதனை இயற்றியோர் ஷை ஊர்
தமிழ்ப் பண்டிதரும் யூரித்துரைமா
நுள் ஒருவருமாகிய திரு. சி. சிங்கமாப்
பாணர் அவர்கள் ஆவர். ஐயனர் சிவ
குமாரரே — ஹரிஹர புத்திரரே என்
னும் வேத உண்மையை இந் நூல்
நன்று வலியுறுத்துகின்றது. "சாத்
தனை மகனா வைத்தார்" (அப்பர்
தேவாரம் திருப்பயற்றார் திருநேரிசை
செ. 4.) என்னும் அப்பர் திருவாக்
காலும் சாத்தனார் ஆகிய — விமல
ஐகார வடிவினராகிய ஐயனர் சிவகுமா
ரரே என்பது வெள்ளிடை மலை ஆம்.
சன்கைத்துள்ள ஐயனர் கோவில்
யாழ்ப்பாணத்தில் மிகப் பிரசித்தி
பெற்ற ஆலயங்களுள் ஒன்றாகும்.
ஆண்டுச் சென்று தரிசனம் செய்து
இஷ்ட சித்திகளைப் பெறுவோர் மிகப்
பலராவர். ஆதலால் இத்தகைய தோத்
திர நூல் ஐயனர் அடியார்க்கு மிகப்
பயன் படும் என்பது மிகையன்று.
இந்நூல் ஷை ஆக்கியோரிடம் பெறற்
பாலது. பிரதி ஒன்று எமது பார்வை
க்கு அனுப்பிய ஆக்கியோருக்கு எமது
வந்தனம் உரியதாகுக. இதன் விலை
சதம் 14.

பொதுவுடமை

அல்லது

சமதர்மமும், இந்தியாவும்.

"சர்வவியாபி" என்னும் அழகிய

திருநாமம் பூண்டு வெளிவரும் வாரப்
பத்திரிகையின் ஆசிரியர் அவர்களால்
இந்நூல் எமது பார்வைக்கு அனுப்பப்
பட்டதனால் அவ் ஆசிரியருக்கு எமது
வாய்மையான நன்றி என்றும் உரிமை
யாகற்பாலதே.

இந்நூல் நுஷ்டிய தேசத்து அரசாங்க
அமைப்பின் நிலைமையை அகச்சான்று
புறச்சான்றுகளுடன் விளக்கிக்காட்டு
கின்றது. முகவுரைக்கு மகுடமென
அமைக்கப்பட்ட எமது வீரமாமுனிவர்
அருளிய திருக் கோவலூர்க்கலம்பகச்
செய்யுள் ஒன்று இந் நூல் ஆசிரியரின்
மதிப்பொலிவை நன்று தெரிக்கின்
றது. அச்செய்யுள் பின்வருமாறு:

வீரமாமுனிவர்.

அந்தமிலா வன்னமில்லா வாடையிலா
நல்குரவுற் றழநைந்தீர்காள்
சந்தரனா நிழற்காவலூரிருக்கு மருஞ் சித்
ரெழிலைக் கேண்மி [தன்
னிந்ததின் வெண்கர மூன்றுஞ் செம்
[பொன்றுங்
கஞ்சத்தாளிரண்டுஞ் சேர்த்திச்
சந்ததம் வெண்பித்தனை யுமிரும் புஞ்செம்
பொன்னுக்கித் தருவான் கண்டீர்.
(ஷைதிருக்காவலூர்க் கலம்பகம்)

இதனை இயற்றியோர் திருச்சி. அர்ச்
சுசையப்பர் கலாசாலை சரித்திராசிரியர்
தாமஸ் சீனிவாசன் அவர்கள் ஆவர்.
இதன் விலை அரை 4. தபாற் செலவு
பிரத்தியேகம். புத்தகம் வேண்டுவோர்
கீழ் கண்ட விவரத்திற்கு எழுதி
பெற்றுக்கொள்ளவும்.

மானேஜர் மிஷன் பிரஸ், புதுவை.

[ப—ர்]

வித்தகம்

முதல் வருட சஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ

ரூ. 4—0—0

முழு கலிக்கோ ... ரூ. 3—12—0

முதுகில் கலிக்கோ—மாப்பில் தாள்

ரூ. 3—8—0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

"வித்தகம்" ஆபீஸ்,

புதுவை.

அறிவிப்பு.

கடிதர்களின்

அபிப்பிராயங்களுக்கு

அவர்களே பொறுப்பாளிகள்.

பிழை திருத்தம்.

"வித்தகம்" தொகுதி 2 இல. 35.

பக்கம்.	பிரிவு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1	2	4	காரேழில்	காரேழில்
4	1	20	நாடொறும்	நாடொறும் ஐந்துறு பிள்ளைகளுக்கு
8	1	21	ஏகவேளி	ஏகவேளி
"	2	3	மெய்யார்க்கு	மெய்யார்க்கு

ஷை ஷை இல. 36.

4

1

9

சேக்கிழாரும் பாடிய

சேக்கிழாரும் தாம்
பாடிய

7

2

16

என கூறப்பட்டது

எனக் கூறப்பட்டதும்